

Max kijkt naar de horizon. ‘Het moet goed gaan.’

‘En anders?’ vraagt Roos.

Max zegt niks.

‘Over vijf dagen zijn we op het eiland,’ zeg ik, ‘en over zes dagen vieren we de verjaardag van Max en Timo.’

Roos kijkt naar Max. ‘Vertel nog eens, over jou en Timo.’

‘Dat heb ik al verteld.’

‘Maar nu zijn we op reis. Nu is het echt.’

‘Vanavond,’ zegt Max. ‘Voor jullie gaan slapen.’

‘Half één,’ zeg ik. ‘Tijd om te eten.’

Ik loop naar de kombuis en pak het dienblad.

Roos schenkt drie glazen vol met melk en zet ze erop. ‘Eten we in de kajuit of buiten, op het dek?’

‘Buiten,’ zeg ik, en ik leg broodjes, boter, hagelslag en een mes op het dienblad.

‘Ik heb koekjes gekregen van mama en papa.’ Roos loopt naar haar hut.

Ik til het dienblad op en loop met haar mee. ‘Stoer bed heeft je vader in elkaar getimmerd,’ zeg ik. ‘En dat dekbed is ook mooi, met die leeuwen.’

Roos haalt haar schouders op. ‘Ik slaap liever in een hangmat, net als jij en Max, maar papa wil dat ik in een gewoon bed slaap.’

Roos veegt de kruimels van haar mond. Haar rode krullen glanzen in de zon.

‘Ik ben blij dat ik met jullie mee mag,’ zegt ze.

Max lacht. ‘Het was het eerste wat Maarten zei toen je een maand geleden naast ons kwam wonen: “Roos gaat mee op reis.”’

‘Wat lief.’ Roos lacht naar me en laat zich in de luie stoel vallen.

Ik vul een emmer met water en geef haar een zwabber.

‘Niks lief. Aan het werk, matroos!’

Het verhaal van Max

‘Je hebt het beloofd!’ zegt Roos, en ze schenkt drie mokken vol met thee.

Roos en ik hebben onze pyjama’s aan, we zitten in de kajuit.

Max aarzelt. ‘Ik moet eigenlijk naar het roer, maar vooruit.’ Even kijkt hij voor zich uit, dan begint hij te vertellen. ‘Het begon twaalf jaar geleden, toen ik werd geboren op het katteneiland. Op 26 juli, dezelfde dag als Timo. We werden beste vrienden.’

‘26 juli, dat is vrijdag,’ vul ik aan. ‘En dan is ook...’

Roos wiebelt op haar stoel. ‘De sterrenregen!’

‘Eens in de vijf jaar vallen er honderden sterren. Precies boven het katteneiland,’ zegt Max. ‘Dan mag je een wens doen. Toen Timo en ik jonge katers waren, hebben we afgesproken om in die nacht samen de berg te beklimmen. Daar heb je het beste zicht. De eerste keer dat Timo en ik een sterrenregen zouden meemaken was op onze tweede verjaardag.’

Max zwijgt.

‘Een week voor die verjaardag kwam er een schip,’ zeg ik.

‘Ik wilde weg van het eiland, de wijde wereld in,’ gaat Max verder. ‘Maandenlang had ik uitgekeken naar een schip, en een week voordat ik met Timo de berg zou gaan beklimmen kwam er een voorbij.’

Hij wrijft met zijn poot in zijn ogen.

‘Op 25 juli vertrok het schip,’ vertel ik verder. ‘En Max ging mee.’

Max haalt diep adem. ‘Ik zocht de hele ochtend naar Timo, maar ik kon hem nergens vinden. Ik heb een briefje voor hem achtergelaten, dat ik ooit terug zou komen om samen met hem naar de sterrenregen te kijken. Dat is nu bijna tien jaar geleden.’

‘Een heel leven,’ zucht Roos.

Ik knik. Gek idee, dat Max wegging van het eiland toen ik nog maar net was geboren.

‘Ik wilde voor mijn zevende verjaardag gaan,’ zegt Max. ‘Maar toen werd de moeder van Maarten ziek. Ik kon hem niet alleen laten en hij was nog te klein om mee te gaan.’

Ik klem mijn mok in mijn handen en kijk naar de muur. Er zitten kleine barstjes in de witte verf.

‘En daarom gaan we nu naar het katteneiland,’ zegt Roos.

Max zet zijn lege mok op tafel en staat op. ‘Over vijf jaar word ik zeventien, dan ben ik te oud om een berg te beklimmen. Het is nu of nooit.’

De mast

‘Maarten, wil jij vandaag aan het roer?’

Roos kijkt me aan.

Ik schud mijn hoofd. ‘Dat is niks voor mij.’

‘Maar je ging toch vaak met je oom Berend varen, voordat hij naar Amerika verhuisde?’

‘Dan stond oom Berend achter het roer,’ mompel ik. ‘En nu sta jij er, of Max.’

Ik zet de borden op tafel.

Max komt boven met het dienblad. ‘Etenstijd.’

Ik ga zitten. ‘Gezellig, met zijn drieën eten.’

Roos pakt een boterham. ‘Thuis zijn jullie toch ook met zijn drieën, jij en Max en je vader?’

‘We eten alleen ’s avonds samen,’ zeg ik. ‘En dan is papa moe.’

‘En ’s ochtends?’ vraagt Roos.

‘Papa gaat altijd heel vroeg weg. Voor de file uit, noemt hij dat. Ik noem het ongezellig.’

Roos schudt een dikke laag hagelslag op haar boterham. ‘Dus daarom zie ik hem bijna nooit.’

‘Ik ga aan het roer,’ zegt Max als we klaar zijn met eten.

Roos gaat naast hem staan. ‘Heb je vannacht naar de sterren gekeken?’

Max knikt. ‘We liggen op koers.’

‘Ik ben benieuwd hoe het katteneiland eruitziet,’ zegt Roos.

‘Stel je er maar niet te veel van voor,’ zegt Max. ‘Toen ik wegging, kwamen er nog maar heel weinig schepen. Het zal er stil zijn.’

Er valt een schaduw over het gezicht van Roos. ‘Saai. En daar blijven we de hele vakantie?’

Max lacht. ‘Beslist niet. Er zijn nog meer eilanden te ontdekken!’

De ogen van Roos beginnen te glimmen.

Ik ga bij Roos en Max staan. ‘Woonden jij en Timo vroeger bij elkaar in de buurt?’

‘Naast elkaar.’

‘Dus jullie waren burenen, net als Roos en ik?’

Max knikt.

‘Speelden jullie vaak samen?’ vraagt Roos.

‘Elke dag,’ lacht Max. ‘We gingen samen op jacht en haalden kattenkwaad uit. Het was alleen jammer dat Timo geen zeepootjes had. Hij wilde niet varen en kwam niet graag in de haven. Hij zwierf liever over het eiland.’

Roos begint te neuriën en tikt de maat met haar houten been.

De vraag die al weken op mijn tong ligt, rolt ineens naar buiten. ‘Heb je altijd een houten been gehad?’

Ik voel mijn gezicht kleuren.

‘Ja,’ antwoordt Roos, ‘ik ben ermee geboren. Een medisch wonder. Het heeft zelfs in de krant gestaan: “Baby met houten beentje geboren”.’

Ik lach. ‘Vertel nou.’

‘Een ongeluk. Ik was zeven.’

Geschrokken kijk ik haar aan. ‘Wat erg.’

Roos haalt haar schouders op. ‘Het is al lang geleden.’ Dan loopt ze naar de mast. ‘Dit is toch een motorschip?’

‘Vroeger was het een zeilschip,’ zeg ik. ‘Daarom zit er een mast op en een kraaiennest.’